

Reformācijas svētki – Ticības atjaunošanas dienai

Apustuļa Pāvila vēstule romiešiem 8. nodaļa 26.–27. pants

“Tā arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam, jo mēs nezinām, kas un kā mums jālūdz, bet Gars Pats mūs aizstāv ar bezvārdu nopūtām. Un Tas, kas izpēta sirdis, zina, kas Garam padomā, tādēļ ka Gars pēc Dieva prāta iestājas par svētajiem.”

Mīļā draudze!

Nesen runāju ar Karīnu par nākamo dievkalpojumu, to, kad varu būt ar jums? Nolikām to uz šodienu. Bet par ko lai sprediķoju, jautāju Karīnai. Ir iespēja runāt par Reformācijas notikumu vai arī par Visu Svēto dienu. Viens notikums liecina par luterticību, otrs ir nozīmīgs katoļu baznīcai. Karīna bez liekas gudrošanas teica, ka skaidrs, Tev jārunā par Reformāciju.

Vēlāk mājās sapratu gan arī, ka ir vēl trešā izvēle. Ar lielu sajūsmu svin šajā pašā vakarā Helovīna notikumu. Visu Svēto diena ir klusa piemiņas diena, deg kapos svecītes. Helovīna vakars ir raibs un skaļš. Ir sajūta, ka ļauni spēki grib iztraktoties. Ka mēs to neatzīmēsim, tas nu gan man bija skaidrs.

Reformācijas diena – kā esmu to savā dzīvē piedzīvojusi? Man ir sajūta, ka manā dzīvē šī diena ir iegājusi tādā mierīgā gultnē. Liekas, ka ticības dēļ ap mani nav nepatīkamu strīdu. 31. oktobra vakarā būšu Bonnas lielajā baznīcā – Krusta baznīcā – dievlūdzēju saimē. Zinu arī, ka Mārtiņa Lutera sacerētā dziesma *“Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”* mani aizkustinās līdz sirds dziļumiem.

Kad dziedāju šo dziesmu pirmo reiz? Varbūt tas bija kādus 77 gadus atpakaļ, man bija kādi 7 vai 8 gadi. Bijām kara laikā nonākuši Ziemeļvācijā mazā lauku ciematā luterticīgā apgabalā. Māsa, dažus gadus par mani vecāka, un es tur iepazināmies ar mums svešu parašu. Reformācijas dienas vakarā ciemata bērni sapulcējās, visiem bija galvenokārt pašu darināti lukturīši rokās, vidū bija iesprausta svecīte. Tad vakarā bērni devās no vienas mājas uz otru, nostājās un dziedāja īpaši šim vakaram piemērotas dziesmas. Bērnu apdāvināja ar saldumiem, dažreiz pat naudiņu.

Bet šoreiz mūsu vienprātību sarāva kādas meitenes izsauciens un rādītāma uz diviem puišiem, arī bēgļiem, tā iesaucās: *“Jūs, Jāzeps un Edgar, jūs nedrīkstat nākt ar mums līdz: jūs esat katoļi. Tie neaizstāvēja Mārtiņu Luteru, bet cīnījās pret viņu.”* Es atceros vēl Jāzepsa izbijušos skatienu un viņa izmisumu.

Vai tiešām tas bija pareizi, ka viņi nedrīkstēja būt mūsu kopībā? Varbūt tas ir labi, ka vairs neatceros, vai viņi palika vieni vai nāca ar mums.

Zinu, ka mēs sparīgi dziedājam *“Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”* un dziesmu par to, ka Mārtiņš Luters ir bijis labs kristietis un dziļi ticīgs vīrs. Vai arī mēs nebijām ticības sargi?

Arvien vēl novembra tumšajos vakaros bērni staigā ar gaišiem lukturīšiem rokā un dzied par gaismiņu, kaut vai tā ir maziņa. Arī es skatos un priecājos, jo baznīcā dziedāsim kopā ar katoļu draudzes pārstāvjiem – *“Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”*.

Domāju par savu uzrunu. Piektdienas vakara dievkalpojumā būs runa par to, kā ir ar brīvību mūsu sabiedrībā, kādai ticībai uzticamies, cik dziļi izjūtam Dieva žēlastību, kā sadzīvojam ar saviem līdzgaitniekiem. Cik daudz vietas ierādām mīlestībai?

Ko dzirdēšu Reformācijas vakara, dievkalpojumā?

Mīļā draudze, piektdienas vakars ir pagājis. Biju dievkalpojumā. Un man par pārsteigumu mācītājs runāja citus vārdus. Viņš nekavējās pagātnē, bet runāja par tagadni. Dievkalpojuma tēma bija: **“Kas mani aizstāvēs?”** varētu arī teikt **“Kas runās manā vietā?”**

Mācītājs, šī vakara viesis, bija Diakonijas pārstāvis Vācijā, *Ruediger Schuch*. Jā, viņam Diakonijas darbs ir sirdslieta, svētīgs un ļoti vajadzīgs. Vienmēr atkal ir jārunā to vietā, kas nevar savu balsi pacelt. Bet cilvēki, kas iesaistās, citiem palīdzēdami, bieži vien atduras pie savām personīgajām robežām un var arī izdegt. Citreiz trūkst līdzekļu. Robežu ir bez gala. Šī vakara kolekte būs kā palīdzība šim darbam. Un tad ir jautājums, kas ikvienu no mums skar: Vai mūsu ticība vēl ir droša un nešaubīga?

Vai uzticamies šim Dieva apsolījumam?

“Tā arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam, jo mēs nezinām, kas un kā mums jālūdz, bet Gars Pats mūs aizstāv ar bezvārdu nopūtām. Un Tas, kas izpēta sirdis, zina, kas Garam padomā, tādēļ ka Gars pēc Dieva prāta iestājas par svētajiem.”

Vakars bija pilns dziļām pārdomām. Jā, dziedājām *“Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”*, bet arī dziesmas, kas liecina, kā ticība šodien var augt. Viena mani īpaši uzrunāja. Te ir mans neveiklais tulkojums:

***Savas šaurās robežas, savu īso skatījumu, nesu Tavā priekšā,
Pārvērti to plašumā.***

Kungs, apžēlojies.

***Visu savu nespēku, to, kas mani nomāc, kavē, nesu Tavā priekšā,
Pārvērti to spēkā.***

Kungs, apžēlojies.

***Savu zudušo uzticību, savu bailīgumu, nesu Tavā priekšā,
Pārvērti to siltumā.***

Kungs, apžēlojies.

***Manas dziļās ilgas, atrast patvērumu, nesu Tavā priekšā,
Dod, lai Tevī gūtu mājas.***

Kungs, apžēlojies.

Kā tad tas bija toreiz laukos, kad tiesājām puikas neļaujot viņiem būt mūsu lukturīšu gājienā?

Kādā Reformācijas dievkalpojumā mācītāja pieminēja jūdu rabīnu. Viņš ir debesīs un sēž pie galda. Blakus sēž pats visvarenais Dievs. Un rabīns ziņkārīgi prasa: *“Tu, Kungs, pazīsti tik daudzās reliģijas, saki, kura tev ir vistuvākā?”* Un Dievs viņam tā mierīgi atbild: *“Zini, es tām visām nepiegrīžu nekādu vērību.”*

Vai izdosies dzīvot mīlestības garā? Lai Dievs mums palīdz atrast Viņā mājas. Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce